

**Izhaja vsak torek in petek
za časa vojne.**

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo
uredništvu lista »Mir« v Celovec,
Pavličeva ulica šte. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure
dopold. in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani
lista pišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod na-
pisom: Upravništvu lista »Mir« v
Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.

**Naročnina naj se
plačuje vnaprej.**

Za **inserate** se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste vsakokrat.

Dopisom je treba za odgovor pri-
ložiti poštno znamko.

Leto XXXIV.

Celovec, 15. maja 1915.

Št. 39.

Z bojišč.

Uradno poročilo.

Dunaj, 10. maja. (K. u.) Uradno se raz-
glaša:

Z velikimi izgubami iz zapadne Galicije
in s Karpatov vržena tretja ruska ar-
mada je, udavši se pritisku od obeh stra-
ni, s svojo glavno močjo stisnjena na ozemlju pri Sanoku in Li-
sku. Proti tej masi zvezne armade uspešno
prodirajo naprej in so izbojevale od zapad-
ne strani prehod preko Visloke, na
jugu dosegle črto Dvornik—Baligrod—Bu-
kovsko. Na severnem krilu zapadno-gališke
bojne črte so v naskoku zavzele včeraj zgor-
njeavstrijske, solnograške in tirolske čete
več krajev vzhodno in severovzhodno od
Debice.

Število ujetnikov v zapadni Galiciji je
naraslo na 80.000; k temu prihaja še 20.000
ujetnikov, ki so bili ujeti pri zasledovanju
v Karpatih. Tretja ruska armada, ki
je bila sestavljena iz petih korov: 9., 10., 12.
in 24. in 3. kavkaškega, kakor iz več rezerv-
nih divizij, ima torej sama izgube
kakih 100.000 mož. Če se prišteje še šte-
vilo mrtvih in ranjenih, se lahko reče, da
znaša skupna izguba najmanj 150.000 mož.
Od sedaj še pregledljive množine vojnega
plena je dosedaj naštetih 60 topov in 200
strojnih pušk.

Boji v južnovzhodni Galiciji trajajo še
naprej. S protinapadom je bil na višinah
severovzhodno od Ottynije vržen nazaj
močen sovražni oddelek.

Namestnik načelnika generalnega štaba
pl. Höfer, feldmaršallajtnant.

Boji v južnovzhodni Galiciji.

Črnovice, 10. majnika. O zavzetju
Zaleščikija se poroča: Rusi so utrdili kraj
in višino Kriščatek s 15kratnimi žičnimi
ovirami. Učinek naše artiljerije je bil uni-
čujoč. Ko je bila utrdba uničena, je divjal
boj iz bližine nad dve uri. Rusi so imeli ve-
like izgube. Med ujetimi 28 častniki sta en

generalmajor in en polkovnik. Ujeti so na-
pravili značilno opombo: »So se Avstriji
združili z Nemci? Je res, da imate že zopet
Przemysl. Naš Nikolaj je moral doživeti
pravo razočaranje.«

Nemško poročilo.

Berolin, 10. majnika. (Kor. ur.) Wolf-
fov urad poroča iz velikega glavnega stana:

Zapadno bojišče.

Ob obali smo napredovali v smeri na
Nieuport, vzeli več sovražnih jarkov in
strojnih pušk. Sovražni protisunek v zad-
nji noči je došel do Lombartzyde, je bil pa
potem popolnoma odbit.

Tudi na Flandernskem je bilo zopet pri-
dobljenega nekaj ozemlja. Pri Verlorenhoek
smo ujeli 162 Angležev.

Južnozapadno od Lilla se je začel kot
odgovor na naše uspehe v Galiciji pričako-
vani veliki francosko-angleški na-
pad. Naperjen je bil proti našim postoj-
ankam vzhodno od Fleubaix — vzhodno od
Richekourt — vzhodno od Vernelles, v Ab-
lain, Carency, Neuville in Saint Laurent pri
Arras. Sovražnik — Francozje, beli, rjavi
Angleži — je peljal v boj najmanj štiri nove
armadne zборе poleg čet, ki so že dalje časa
bile na tamošnji bojni črti. Kljub temu so
bili ponovni napadi skoro povsod z
zelo velikimi izgubami za nasprot-
nika odbiti, zlasti se je godilo to pri angleš-
kih napadalnih poizkusih. Kakih 500 je bilo
ujetih. Le med Carency in Neuville se je na-
sprotniku posrečilo, da je trdno zasedel na-
šo najsrednjo črto.

Severno od Steinabrück v Fechtalu smo
vrgli z napadi nazaj sovražnika, ki se je tik
pred našo postojanko ugnezdil v gosti me-
gli, in razdejali njegove jarkove.

Eno naših letal je danes zjutraj vrglo
na utrjeni kraj Southend ob izlivu Temze
nekaj bomb.

Vzhodno bojišče.

Položaj je neizpremenjen.

Južnovzhodno bojišče.

Kljub vsem sovražnim poizkusom, za-
držati naše zasledovanje z novimi močmi,
došli v naglici z železnico ali peš, so za-
vezne čete pod generaloberstom pl. Macken-
senom tudi včeraj vrgle nasprotnika iz po-
stojanke za postojanko in so mu odvzele nad
12.000 ujetnikov in veliko materiala. Število
samo od tega armadnega oddelka ujetih
znaša od 2. maja nad 80.000 mož.

Naše sprednje čete so se približale od-
seku Stebnica in dosegle Brzezanko in spod-
njo Visloko. Zasledovanje se nadaljuje.

Najvišje armadno vodstvo.

Kako poročajo Rusi o svojem porazu.

»M. N. N.« poročajo:

Petrograd, 7. maja. Veliki general-
ni štab poroča: Pri Libavi je bil dne 5. maja
boj z nemškimi torpedovkami. Južno od
Mitave in pri vasi Betigola (vzhodno od Ro-
sijeni) je bila za nas ugodna praska. Na
desnem bregu Orzice smo 4. maja zvečer od-
bili ljut nemški napad, ki ga je artiljerija
pripravljala poldrugo uro in smo povzročili
sovražniku velike izgube. Vzhodno od že-
leznice na Mlawo se nam je posrečilo vzeti
pristavo Pomiani. Dne 5. maja je sovražnik
šest ur neprestano delal brezuspešne proti-
napade. Pred pristavo je 1000 njegovih mrt-
vih. Na levem bregu Visle je nastopil mir.

V Galiciji se je 5. t. m. nadaljeval boj
med Vislo in Karpati z veliko trdovratnost-
jo. Podprt od silovitega topniškega ognja
je sovražnik spraval nove čete na desni breg
Dunajca. Naše čete so vseld boljše težke ar-
tiljerije znatno trpele, pa tudi nasprotnik je
pri napadu občutil silovit učinek naših pušk
in šrapnelov.

V smeri na Stryj smo imeli od 4. na
5. maja na izrastkih Makuwke nov uspeh in
smo ujeli 2000 mož in 40 častnikov. Sovraž-
nika smo v zmešnjavi potisnili precej nazaj.
Ob gornjem teku Lomnice so dne 5. maja
zjutraj dosegli tudi nekaj uspehov.

Petrograd, 8. maja. Veliki gene-
ralni štab poroča: V okolici Mitave naše

Podlistek.

Moji doživljaji v ruskem ujetništvu.

Objavil nadporočnik Ladislav pl. Janik hu-
zarskega polka št. 13 v Streffleurjevem vo-
jaškem listu z dne 10. aprila 1915.

(Dalje.)

Drugo jutro, dne 4. januarja, sva se ob
6. uri odpravila dalje. Stari gospod je že
enkrat pogledal pismo, ki mu ga je dal po-
veljnik, na ovitku je bil v cirilici napis
»Stotnik Miszkowski«. Srečen smehljal se
je prikazal na njegovem obrazu. Stotnik
Miszkowski je bil poljskega pokoljenja, nje-
gov brat je bil postajni načelnik v Kolomeji
in dober prijatelj starega gospoda. Poznal
je tudi stotnika, seveda še za časa, ko je bil
ta še deček. Temno je že bilo, ko sva stopila
na cesto. Globoko blato je začelo nekoliko
zmrzovati. Spotaknil sem se ob neko reč. Bi-
la je telefonska žica, vežoča korno povelj-
stvo z 12. sibirsko divizijo. Sklonil sem se
in prerezal žico s svojim nožičem. Zelo sem
bil zadovoljen, da sem mogel sovražniku
napraviti vsaj tako majhno škodo. Ko se je

zdanilo, sva odšla do Ivolske šole, kjer je
bilo poveljništvo. Stari gospod je vprašal
po stotniku Miszkowskem. Spoznala sta se,
toplo se pozdravila. Stotnik je peljal moje-
ga gospoda v šolsko sobo, je prečital pismo
in ga je dal v podpis generalu. Jaz sem stal
med tem v predsobi, sem ponižno pozdravil
vsakega vstopivšega častnika in ker so se
vrata slabo zapirala, sem jih za vsakim
uslužno zaprl. Ko so se vrata odprla, sem
videl, da so tam notri zelo prijazno občevali
z mojim stotnikom gospodom in da so mu pri-
nesli celo zajtrk. Tudi meni je prinesel neki
Rus dvoje konzerv in kos kruha. Oboje sem
vtaknil v žep. Včasih me je opazoval kak
častnik od nog do glave, me vprašal, kdo da
sem in kaj da iščem. Majhen kmetiški vozi-
ček na dveh kolesih se je ustavil pred hišo,
vanj je bil vprežen sršav konjič, ki ga je vo-
dil neki Rus z veliko kučmo. Stari gospod
je stopil s stotnikom Miszkowskim iz sobe
in mi je pomignil, naj grem za njim. Stotnik
se je zelo pristrčno poslovil od njega, dal mu
je priporočilno pismo in je obljubil, da spo-
roči najin prihod telefonično bližnjemu po-
veljništvu, da dobiva tudi tamkaj voz. Na-
ložil sem torbi na voz, pomagal svojemu go-
spodu nanj in sem splezal potem še sam v
ozadje. Nastopila sva svojo pot po neznan-
sko slabi cesti.

V Mszani so že vedeli, da prideva. Spre-
jeli so naju zelo ljubeznivo, podpisali so na-
ma papirje in pogostili naju s kruhom in ča-
jem. Nov voz je bil pripravljen, sedaj že z
dvema konjema. Pot je postajala vedno
slabša. Toda ruskemu vozniku se je menda
zdelo stokanje starega gospoda imenitno,
zakaj udrihal je vedno bolj po konjih, da je
voz skakal in se tresel in sva se morala kr-
čevito držati, da nisva padla raz njega. Ujeti
bosenski infanteristi so nam prihajali na-
sproti, žalosten pogled! V Olchowici sva
šla k polkovnemu poveljništvu, dobila sva
zopet drug voz, podpisali so nam potni list
in brzojavili v Polani, kamor sva dospela
proti večeru. Tudi tukaj sva se javila, pa
ker je bilo že temno, sva si poiskala preno-
čišča v neki rusinski hiši. Povečerjala sva
in vprav sva hotela leči, ko pride notri ru-
ska patrolja in naju pelje kot sumljiva k
bataljonskemu poveljništvu. Tam pa so
spoznali starega gospoda, saj se je bil pred
par urami tamkaj javil, so ga prosili opro-
ščenja in vrnila sva se v svoje stanovanje.

Pa tudi sedaj še nisva imela miru. Ru-
ski vojaki so se vračali s črte in so prihajali
v našo hišo. Ponoči sva se zbudila in sliša-
la, kako so si pripovedovali, da sva potnika,
in da se bo gotovo pri nama lahko dobilo to
in ono. Domenili so se, da naju jutri zjutraj

čete vedno bolj ozko oklepajo sovražnika. V smeri na Mlawo smo izrabili svoj sveži uspeh in smo 6. maja zasedli vasi Marzise in Grymki. Tamkaj smo odbili tri sovražne napade. Nemci so se zastoj trdili zopet vzeti pristavo Pomiani. Dne 6. maja je sovražnik poizkušal pri Koclovecu prestopiti Pilico, kar mu je naš ogenj zabranil.

V Galiciji se nadaljujejo boji med Vislo in Karpati in dobivajo značaj velike bitke. Poroča se, da je na to bojišče dospelo več nemških zborov. V smeri na Mezölaborec smo z bajonetom zavrili šest silovitih napadov. Število ranjencev iz okolice Makuwke raste. V dolini Lomnice smo si priborili bistven uspeh.

1500 topov je bruhalo naenkrat.

Roda Roda poroča v »N. Fr. Pr.«, da je izvedel, da je bilo začetkom ofenzive zavezniških armad v Zapadni Galiciji v noči od 1. na 2. maja na naši strani v boju 1500 topov, deloma največjega kalibra.

Ruska poročila o vojnem položaju.

Stockholm, 9. maja. Listi prinašajo iz Petrograda sledeče vesti o položaju: Nova poročila iz bojišč kažejo, da je vsled zadnjih dogodkov postal položaj za ruske čete zelo resen. Generalni štab in tudi vojaški sodelavci skušajo sicer v listih zmanjšati uspehe zaveznikov, pač pa morajo priznati, da so zavezniški pridobili veliko ozemlja, kakor tudi, da so prejšnje ruske karpatske postojanke, katere so opisovali kot zelo ugodne za Ruse, sedaj v sovražnikovih rokah. S priznanjem se poudarja, da nove akcije »na posameznih delih fronte« kažejo neko gotovo genialnost sovražnih vojskovodij; razen tega se opozarja tudi na nepričakovano močan sunek združenih armad. Pri Rawi je bil dne 29. aprila v razsežnosti 10 km frontalni napad na ruske postojanke, kamor je zavezniška artiljerija izstrelila nič manj kakor 18.000 izstrelkov. Ob Pilici je nemška artiljerija pripravila silovit napad, ki ga je nato izvršila pehota. Bilo je ponoči; sovražni polki so prodirali ob bučečih zvokih vojaške godbe, katere pa so proglasili tisočeri »hura«-klici naskakujočih in pa neprestano gromenje topov. Bil je grozovit nočni koncert. Ljuti boji so se razvili pri ferafin-Jednoroziec in pri Šavleh. Ne da se prikrivati da so sedaj Nemci in Avstrijci prešli k napadu in brez ozira na žrtve silijo k odločitvi. Posebno važno je prodiranje na severu, na katero je treba posebno paziti.

Libava.

Komaj pet dni so se vršili v Kurlandiji boji in Nemci so zasedli mesto Libavo, rusko trdnjavo, ki leži najbližje nemški meji. Še dne 3. t. m. so poslali Rusi iz Rige konjenico v Libavo, ker so dospela poročila, da prihajajo v bližino mesta nemške patrulje. Ali so Nemci mesto Libavo naskočili, ali so se tam sploh vršili večji boji, do sedaj še ni znano. Pač je jasno, da mesto ni padlo brez vsakega odpora in iz poročil se da sklepati,

na poti oropajo. Stari gospod se je ustrašil in je hotel k bataljonskemu poveljništvu, da bi dobil v spremstvo kakega vojaka. Pa jaz sem ga pregovoril in sem imel prav, zakaj zgodilo se nama ni nič. Rusi so bili gotovo izvedeli, da sva pod varstvom bataljonskega poveljništva.

Drugi dan je deževalo in snežilo vsevpred, morala sva hoditi peš. Postajal sem z vsakim korakom bolj razburjen, zakaj sedaj se bo moralo vse odločiti. Grozna je bila ta pot pri ozki dolini. Ozka pot je bila popolnoma preplavljena z izstopivšim potokom. Do kolen sva bredla po vodi in taja-jočem snegu. V Polanski Kubi je bila samo še ena ruska stotnija. Vedli so naju pred stotnika, ki je že vedel, da prideva. Nepotpežljivo sem čakal, da bom vendar smel že prekoračiti zadnjo črto. Toda stari gospod je prosil tudi sedaj še s čudovito mirnostjo predvsem še, da mu dajo jesti. Stotnik naju je spremil do bojne straže. Moje srce je silno bilo, a stari gospod je še vedno vpraševal to in ono. »V kateri smeri leži Bartva in kod se pride vanjo po najkrajši poti?« Stotnik je pogledal na zemljevid. Bil je naš specialni zemljevid. Dolgo sta se posvetovala, zakaj Rus je le težko čital latinico in dolgo sta iskala na zemljevidu zastoj. Seveda, saj nista imela pravega zemljevida v roki. (Konec sledi.)

da je sodelovalo tudi nemško brodovje. Dne 7. t. m. je mesto padlo.

Pristaniško mesto Libava leži v ruski guberniji Kurlandiji. Mesto šteje v mirnih časih kakih 70.000 prebivalcev, po večini Nemcev in Litvincev ter Židov. V mestu je nastanjenih kakih 50 industrijskih podjetij, med njimi ena ladjedelnica. Mesto ima staro in novo pristanišče. Leta 1890. so začeli Rusi graditi v Libavi novo vojno pristanišče, ki je dobilo ime pristanišče carja Aleksandra III. ter obstoja iz dveh delov. Prednji del je 6050 m dolg ter obsega 6 do 7 štirjaških kilometrov, notranji pomol, 1170 m dolg deli zaliv na dva dela, sprednje vojno pristanišče in trgovsko pristanišče. Zgradba pomola je stala okrog 15 milijonov rubljev. Severno od trgovskega pristanišča leži notranje vojno pristanišče, zvezano s 106 m širokim kanalom s prednjim pristaniščem. Leta 1903. se je določilo mesto za vojno trdnjavo in deli trdnjave proti morju so bili deloma že dograjeni.

Ruski izkrcevalni načrti.

Iz Sofije poročajo »M. N. N.« z dne 8. maja: Dokaj zanesljive vesti iz Odese zatrjujejo, da je treba računati s tem, da se bodo Rusi že v prihodnjih dneh poskusili izkrcati ob Bosporu. Za izkrcanje določene čete — okrog 6 divizij, skupaj kakih 100 tisoč mož — se baje že nahajajo na ladjah v pristaniščih v Odesi in Sebastopolu. Vse te ladje pa so že pripravljene na odhod. Nedavno tega je rusko brodovje izvršilo rekonosciranje pri Injadi ter dognalo, da bi bilo izkrcanje na evropskem obrežju naravnost nemogoče, zato se je ruski generalni štab odločil izbrati za izkrcanje neko luko na maloazijskem obrežju. V tukajšnjih vojaških krogih smatrajo rusko izkrcanje tudi na tej točki za nemogoče.

Anglija voljna skleniti mir?

Dunaj, 10. maja. (Kor. ur.) Iz Lisabone poroča politična korespondenca: Iz izjav sem došli imenitnih Angležev se sklepa, da se v merodajnih krogih angleške vlade pojavljajo brezdvomni znaki volje, da najbisev kratkem sklenil mir. Boje da se, da bi potisnjenje nemške armade nazaj, četudi samo iz Francije, stalo nadaljnje velikanske žrtve na človeškem življenju in denarju. K temu se pridružuje še strah, da bi končni neuspeh v Dardanelah mogel zelo nevarno vplivati na Indijo, kjer je položaj kljub krajevnim nemirom nasplošno še dosti dober. Tudi zmage zaveznikov v zapadni Galiciji napravljajo v Londonu najgloblji utis.

Italija.

Dunaj, 10. maja. Poluradno glasilo zunanjega ministrstva »Wiener Allg. Ztg.« piše: Popolnoma napačno bi bilo, slikati gibanje, ki se je polotilo en del italijanskega naroda, za brezpomembno ali nevažno. Zdi se, da je togibanje doseгло sedaj višek in njegove resnosti ne gre tajiti. Toda gojimo trdno zaupanje, da se bo italijanski vladi posrečilo, premagati to gibanje.

Rim, 10. maja. Da olajša bedo vsled vojne iz inozemstva v Italijo povrnjenih se Lahov, je vlada dovolila izreden kredit 7 milijonov lir.

Blokada Angleške.

»Lusitanija« potopljena.

Angleži so svoj čas napovedali blokado Nemčije: S svojo mogočno mornarico so hoteli odrezati Nemčijo od ostalega sveta in jo izstradati. Nemčija je pa dala nato nepričakovan odgovor. Razglasila je blokado Angleške. Kako naj Nemčija doseže to, ko pa obvladuje morje angleška mornarica, in če bi hotela Nemčija isto uničiti, bi se morala nemška mornarica spustiti z angleško v boj; za to pa se zaenkrat čuti še preslabo. Toda Nemčija je vendar dosegla svoj namen s podmorskimi čolni, ki jih ima v velikem številu in dovolj dobro izvežbanega moštva za podmorsko vojno. Angleži so menili, da bodo z naddrednavti, velikanskimi bojnimi ladjami največjega tipa, obvladali morje, toda zmotili so se. S podmorskimi čolni ogroža Nemčija dovoz živil za Angleško.

Res je, da Angleška od ostalega sveta ni tako odrezana kakor Nemčija, toda tudi blokada Nemčije ni popolna in nemški podmorski čolni so potopili že lepo število angleških trgovskih ladij, tako da pač mnogi trgovci nimajo ne korajže ne veselja, podati se na morje v nevarnost podmorskih čolnov. Posledica tega je, da imajo na Angleškem veliko draginj, ki se še vedno dviga.

Kako resna da je blokada Angleške, priča zadnji pomembni dogodek v angleškem vodovju, kjer je nemški podmorski čoln potopil veliki angleški prekmorski parnik »Lusitanija«. To je za Angleže zelo hud udarec. Preko Rotterdam se pa iz Londona celo poroča, da je bilo na ladji tudi več ameriških večkratnih milijonarjev, med njimi znani Vanderbilt, nadalje 400 milijonov angleškega denarja za Ameriko. Drugega blaga je bilo na ladji menda v skupni vrednosti 11 milijonov.

Wolffov urad poroča: Parnik »Lusitanija« je bil glasom poročila Reuterjevega urada 7. t. m. od nekega nemškega podmorskega čolna potopljen. »Lusitanija« je bila samoobsebi razumljivo, kakor vsi novejši angleški parniki, oborožena s topovi. Vrh tega je imela, kar je tu nepobitno znano, na krovu precejšnjo množino municije in vojne orodja. Lastniki so morali zato vedeti, kako nevarnosti izpostavljajo potnike. Le oni so odgovorni zato, kar se je zgodilo. Nemci niso opustili ničesar glede ponovnih svaril. Cesarsko veleposlaništvo v Washingtonu je še 1. maja v javnem razglasu opozarjalo na nevarnost. Angleško časopisje se je takrat smejalo svarilu in govorilo o zaščiti, ki jo je zagotovilo angleško brodovje prekmorskim parnikom.

Casnikar Couper iz Toronta, ki je preživel »Lusitanijo« in ki so ga v Queenstownu izpraševali o potopitvi omenjenega parnika, je izjavil:

Ko se je parnik bližal Irski, imeli smo na parniku strogo opazovalno službo. Govoril sem ravnokar z nekim prijateljem, ko se je približno ob 2. uri opazil v razdalji 1000 jardov poveljniški most podmorskega čolna. Takoj nato se je lahko opazila bela pena črta torpeda. »Lusitanija« je bila zadržeta v sprednjem delu. Slišala se je močna eksplozija. Deli raztrganega ladjinega telesa so zleteli v zrak.

Kmalu nato je zadel ladjo drugi torpedo ter se je začela ladja nagibati proti krmilnemu krovu. Posadka je šla takoj na delo, da spravi potnike v čolne. Vse se je vršilo v redu. Neko 6 letno dekletce me je prosilo, da bi jo rešil. Spravil sem jo v neki čoln, toda bojim se, da so njeni starši postali žrtev katastrofe. Jaz sam sem stopil v zadnji čoln. Nekaj čolnov se, ker se je ladja preveč nagnila, ni moglo spustiti v morje, in se jih je moralo, ko se ladja potopila, odrezati.

V II. razredu je bilo mnogo žensk. Nadalje se je nahajalo na krovu približno 40 otrok v starosti pod 1 letom.

Dasi natančnih števil ni mogoče dognati, je toliko že gotovo, da je bilo rešenih manj nego 600 oseb. Čuje se, da je utonil tudi ameriški milijonar Vanderbildt.

Preživeli izjavljajo, da je bilo po torpedih mnogo potnikov ubitih ali ranjenih.

Na ladji se je nahajalo 188 Amerikancev, 956 britskih podanikov in 100 oseb drugih narodnosti.

Časnikarski urad poroča, da je bilo v celem rešenih 658 oseb in 45 mrličev spravljanih na suho. Na parniku se je nahajalo 2160 oseb.

Neuradno se javlja, da je v Queenstownu umrlo še 22 oseb, ki so se bile ob potopitvi rešile. Izmed častnikov je bil rešen samo kapitan Turner.

Po nekem nadaljnem poročilu časnikarskega urada je bilo rešenih samo malo potnikov I. razreda. Domneva se, da so potniki mislili, da se ladja ne more potopiti. In vendar se je ladja potopila tekom 15 do 20 minut. Signaliziran je bil prihod treh ribiških parnikov, ki imajo na krovu menda 100 mrličev. Med potniki II. razreda so se nahajali trije Holandci.

Kmetska domobranba.

Poslan. Kadlčák piše v »Selske Hlasy«: Svetovna vojska je pokazala, da ne zmaga tisti, ki ima največ vojaštva, ampak

tisti, ki ima vojaštvo najboljše za vojsko pripravljeno in izvežbano, a tudi tisti, ki je gospodarsko najmočnejši. Kaj pomeni to: »gospodarsko najmočnejši«? Kdor ima največ denarja? To je samo del gospodarske moči. Kaj nam pomagajo milijarde raznih vrst denarja, ako ne moremo za nje nakupiti vsega, kar potrebuje vojaštvo in ljudstvo, ki ni v vojski, ako jih ne moremo oskrbeti z živili in z vsem, kar potrebujejo. Mnogo tega je potrebno, da bi vsi ti preživeli to zlo dobo burne vojske zdravi, brez glada in pomanjkanja. Gospodarsko močen je tedaj oni narod ali država, katera ima dovolj lastnih izdelkov in sredstev, drugače povedano, gospodarsko najmočnejši je oni narod, katera ni mogoče izgladovati.

Iz navedenega je jasno, da ne zadostuje za dobro in zmagovito končanje kakršnegakoli boja samo mogočna armada, vojaška domobranba, ampak mora biti za jedno pripravljena gospodarska domobranba, na katero se mora opirati vojaška domobranba varno in sigurno, da more vzdržati tudi večji napor neprijateljskih sosedov.

Vsota vseh pridelujočih stanov v državi je taka gospodarsko domobranba, a moč vseh teh stanov sloni na močnem, premožnem, izobraženem, nepokvarjenem in vernem kmetem ljudstvu, katero zamore pridelati iz grude tudi v najhujših časih toliko kruha, priskrbeti v gospodarstvu toliko živil in drugih življenjskih potrebščin, da sovrtažnik ne užuga države, pa če bi jo tudi ločil od celega sveta. To je velikanski pomen kmetijstva v miru in v vojnem času, to je jako lepa naloga naše kmetijske domobranbe, ne vojaške, ampak gospodarske, katera s plugom in cepcem izvršuje ravnokotno služno delo v obrambo domovine, kakor je vrši na bojišču armada, vojaška domobranba z mečem, topovi in s puško v roki.

Dosedanja izkušnost je gotovo vsakega uverila, da nima naša država v iskanem, ampak usiljenem boju največje upanje na srečen konec nepreglednih bojev in sicer zato, ker ima poleg hrabre in požrtvovalne armade nič manj krepko in požrtvovalno kmetijsko domobranbo, katera nam z božjo pomočjo ne prestopa in neumorno s poljskim delom preskrbljuje toliko kruha, toliko življenjskih potrebščin, da bi ne doživeli vsi, vojaštvo in občinstvo grozne bede.

A da naša kmetijska domobranba nalogo roditelja cele države pravilno razumeva, da svojo nalogo vestno vrši z uporabljanjem vseh sil in z žrtvovanjem samega sebe, o tem se more vsakdo prepričati, kdor hodi po njivah in logih mile naše domovine. Vidi po vseh krajih in brdih po polju prepridnih kmetovalcev, ki kakor bučlice neumorno v požrtvovalni ljubezni od zore do mraka pripravljajo zemljo in pokladajo v njo krušno seme bogate prihodnje žetve sadu božjega.

Poleg tega so oddali močnejše konje in vozove vojaštvu in zdravejši gospodarji in posli, očetje in sinovi in vnuki so odšli v boj. Oni, ki so zaostali, so slabega zdravja in za kmetijsko delo nezadostne sile, ti delajo sedaj prepridno, da do omedlovanja vsled prenaporov, samo, da ne bi ostalo pedi zemlje neobdelane. Kjer je poprej vodil iskrene konje in s plugom obračal brazde močan gospodar, tam sedaj vlečejo plug slabe kravice, junček s pol hromim konjičkom, plug pa ravnajo roke starčka, upognjenega od težkega dela, ali pa orje stara žena, bivša kmetica. Brazde se obračajo in pod nje polagajo nedorasli otroci krompir, a preden usahne in se strdi gruda, že hite otroci in starke, da jo razkopljejo z motikami, ker manjka preprege za brano, dobro vedoč, da bi krompir v trdi zemlji komaj obrodil. Po polju vidimo starce in starke, slabe žene in otroke, ki se silijo z delom, vidimo jih, kako z občudovanja vredno potrpežljivostjo in mirom, verno udanostjo v voljo božjo skušajo zasiguraati prehrano sebi in ostalim, v prvi vrsti premilim na bojišču, ki služijo z orožjem cesarju in domovini.

Da, solza se vtrne iz sočutnega očesa, ko vidimo to preteganostjo slabih žensk in otrok, že k grobu nagnjenih starcev in stark, kako da se radovoljno trudijo, s požrtvovalno potrpežljivostjo, da bi s kravicami, ki utruje ne pogosto obstajajo, izorali trdo grudo in kako da sejejo, sadijo in nam pripravljajo božji dar, vsakdanji kruh.

Te izmučene starke, te pod težkim delom klecajoče žene, ti nedorasli otroci in ti vsled starosti zgrbančeni starci, bolani fantje in za vojaško službo nesposobni možje; te kravice, ta teleta in nedorasli junčki, ti zgarani konjički, ki so tu pa tam ostali na deželi: to je naša kmetijska domobranba, katera vrši in v resnici tudi izvršuje delo neprecenljive vrednosti, kakršno ima za celo državo in ostale stanove pravočasno obdelovanje in posejanje polja, oskrbljenje kruha za vse v zadostni meri.

Kako plačilo hvaležnosti, kako pohvalno priznanje zasluži in dobi ta kmetijska branba, katere delo ima isti pomen, kakor ga zasluži drugi del občinstva, ki, z orožjem v roki brani in varuje meje domovine pred zlemi sovražniki. Kako spoštovanje zasluži naša kmetijska domobranba za to, da nas varuje pred še hujšim sovražnikom kot so polki in armada sovražnikova! Varuje nas pred gladom in bedo. Kako plačilo damo tem tihim oračem, in posejalcem ledin in njiv za te neizmerne žrtve, ne sicer krvave, a za to mnogokrat nič lažje kakor so krvave žrtve na bojišču. Res zaslužujejo, da bi poljubljali te žuljave roke, da bi se s spoštovanjem odkrivali pred osivelim kmetom, ker brez njih — — — kaj bi bilo iz nas? Gospod Bog naj blagoslovi to plemenito kmetijsko domobranbo, katera s plugom orje naše njive in naše ledine.

Dnevne novice in dopisi.

Odredba deželne vlade koroške glede izvoza živine. Deželna vlada je izdala odredbo, s katero se razveljavlja odredba c. kr. deželnega predsednika na Koroškem z dne 30. marca 1915 glede omejitve izvoza živine iz Koroške. Nova odredba dobi veljavo z dnem njenega razglasa.

25letnico mašništva so obhajali dne 10. t. m. sledeči gospodje duhovniki krške škofije: Jožef Ehleitner, župnik v Radentheinu; Jožef Fugger, župnik v Št. Janžu v Rožu; Matija Kandolf, vpokojeni župnik in misar v »Maria-Josefinum« v Šmartnu pri Celovcu; msgr. dr. Robert Klimš, dekan v Volšperku; Primož Matenschnitz, župnik v Ingelstalu; msgr. Valentin Podgorc, tajnik »Družbe sv. Mohorja«; Matej Ražun, župnik v Št. Jakobu v Rožu; Franc Schreiber, veroučitelj na Češkem; Filip Streiner, kn.šk. upravitelj in nadzornik in župnik v Hohensfeldu; Janez Strieder, župnik v Zagorici; Jožef Tiefenbacher, župnik v Rojah v Labudski dolini in Franc Vacha, župnik v Malteinu. — Petindvajsetletnica mašništva pomeni za delavne duhovnike na Koroškem, predvsem za slovenske duhovnike, petindvajsetletnico napornega delovanja, trpljenja in samozatajevanja. Dal Bog obilo blagoslova vsem gospodom jubilarantom v njihovem delovanju! Še na mnoga leta!

Odlikovan slovenski vojni kurat. G. Ernest Terstenjak, c. in kr. vojni kurat in profesor, je bil radi svojega hrabrega, požrtvovalnega vedenja pred sovražnikom odlikovan z vojaško-duhovnim zaslužnim križcem na belordecem traku. Odlikovanec je nastavljen kot aktiven profesor na c. in kr. kadetni šoli v Inomostu in je takoj po izbruhu vojne odrinil na bojišče, kjer se nahaja že celih 9 mesecev neprenehoma. Čestitamo požrtvovalnemu duhovniku.

Odlikovani slovenski častniki. Vojaški zaslužni križec z vojno dekoracijo je dobil nadporočnik 17. pešpolka Alojzij Korže. Signum laudis na belordecem traku so dobili rezervni nadporočnik 17. pešpolka Josip Zigurnik, rez. poročnik 7. pešpolka dr. phil. Franc Kotnik in poročnik 59. pešpolka Ivan Koprivec. Zlato hrabrostno svetinjo je dobil praporščak 100. pešpolka Rudolf Rudeš. Signum laudis na belordecem traku so dobili stotnik 47. pešpolka Ivan Marko, rez. poročnik 8. havbičnega polka Jernej Žitek in nadporočnik 4. domobranskega polka Karel Božič. Hrabrostno svetinjo 2. razreda je dobil rezervni poročnik 37. topničarskega polka Anton Štinc.

G. Peregrin Vunček, črkostavec v Mohorjevi tiskarni in delaven član slovenskih organizacij na Koroškem, se že od 16. aprila nahaja na severnem bojišču in piše iz strelskega jarka nekemu svojemu prijatelju v Celovcu: Spimo v strelskih jarkih raz-

meroma še prav dobro in tudi drugače še vse gre za silo, kljub temu da nad našimi glavami skoro neprestano švigajo smrtonosni ptiči, da odmevajo in se tresejo ogrske gore. Bodite pozdravljeni, ljubi Bog pa nam podeli skorajšnje veselo svidenje po lepi zmagi! Bog in domovina! Peregrin.

Samo pet dni mesol Izšla je ministrska odredba, s katero se določa: goveje, telečje, svinjsko in kuretinsko meso se sme prodajati odslej samo 5 dni v tednu. Toda ona dneva, ob katerih se omenjeno meso ne sme prodajati, se sme še kljub temu prodajati takozvana drobovina: želodec, jetra, pljuča, ledvice, možgani itd. Razen tega se smejo omenjena dneva prodajati ribe, vse vrste perutnine razen kuretine, ovčje meso in vsaktera divjačina. V Celovcu še odredba ni razglášena.

Smrtna kosa. V Škofičah ob jezeru je umrl dne 7. t. m. vpokojeni šolski vodja Gregor Búrger, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, star šel 32 let. Bil je dober učitelj. Pokoj njegovi duši! — Mrtvega so našli v Friedlovi ulici v Celovcu delavca Andreja Klošternika, pristojnega v Dobrovas. Zadel ga je srčna kap.

Pismo iz japonskega ujetništva. V japonskem ujetništvu se nahaja sin trgovskega nastavljenca Bizjaka v Zagrebu, Julij Bizjak; ujet je bil po padcu Tsingtava s posadko naše križarke »Cesarica Elizabeta«. Interniran je v Himaji na Japonskem, odkoder je pisal pismo, datirano dne 4. marca, dospelo pa je v Zagreb dne 4. maja. V tem pismu piše Bizjak med drugim: V splošnem se nam ne godi slabo. Nas je tu 300 Avstrijcev in Nemcev. Nastanjeni smo v nekem japonskem templju. Na dvorišču tega poslopja se lahko svobodno gibljemo. Žoganje je nam dovoljeno, imamo pa tudi na razpolago telovadno orodje. Podnevi ždimo vsled tropične vročine v senčnatem vrtu. Kakor je tudi tu življenje zanimivo, vendar hrepenimo vsi po miru, da bi se lahko zopet vrnili v drago domovino. Edino čtivo, ki ga imamo, je neki časopis iz Tsientsina, ki ga nalašč tiskajo za vojne ujetnike na Japonskem. Vreme je skoro neprestano zelo lepo. Pred dobrim mesecem so naš vse cepili proti legarju. Od zadnjega pisma iz domovine sem dobil samo kuverto, pismo samo se je baje izgubilo na cenzuri. — Stanko Šebesič, ki je tudi znan v Zagrebu, se nahaja v ujetniškem taborišču v Kumamotu na Japonskem. Nekateri izmed mojih tovarišev si preganjajo dolg čas s tem, da si skušajo zgraditi zrakoplov. Za zabavo smo sestavili malo godbeno družbo. Godala so zelo originalna: citre, mandoline in star gramofon. Pri tej godbi nam potekajo večeri prav hitro. Poveljništvo ujetniškega tabora nas je obvestilo, da morajo biti pisma, ki jih pošiljamo v domovino ali dobivamo od tam, pisana v nemškem jeziku. Ne pišite mi torej hrvatskih pisem, ker bi teh ne dobil. Japonci pač nimajo cenzorjev, ki bi razumeli hrvatski jezik.

O »obrekovanju duhovnikov« piše »Kärntner Tagblatt« povodom znanih dogodkov v škofiji Št. Pölten: »Vojni časi so vedno razburjeni časi in prikazujejo se pojavi, ki so utemeljeni v karakteristiki tega časa. »Priložnost napravljaja tatove« pravi pregovor, in bilo je in je dovolj ljudi, ki porabljaljo ugodno priložnost, da bi uresničili sedaj svoje temne načrte. Značilno je, da se je v vojnem času na mnogo krajih in v več deželah obenem začela skupna obrekovalna gonja proti duhovnikom. Skupni, enaki pojavi imajo mnogokrat iste vzroke. Je neka mednarodna zveza, katere namen je boj zoper krščanstvo in imenovati jo pač ni treba, vse jo pozna, tega mednarodnega sovražnika vsakega pravnega reda, že dolgo, dolgo časa. Dogodki na Koroškem so nam znani. Cele zaboje zlatnikov, se je govorilo, da je poslal tancenberški samostan v Srbijo. V živem spominu je še, da je bilo več kakor deset duhovnikov aretiranih, ki so bili izpuščeni.« Nato poroča »K. T.« o raznih slučajih v škofiji Št. Pölten in dostavlja: »Katoličane opozarjamo prav posebno na to obrekovalno gonjo, ki jo vodijo kartelirani sovražniki krščanstva in frama-zonstva. Po vojni bo tudi najbolj zaslepljeni spoznal, zakaj da se je začela ta obrekovalna gonja. Zdi se sicer, da ne gre samo za hujskarijo v Avstriji, ampak po celem svetu. V Mehiki sedaj preganjajo Cerkev in du-

hovščino kakor nikdar poprej, v državah trojnega sporazuma nasprotujejo prijaznosti, ki jo goji Sveta Stolica do Nemčije. Na Francoskem si pripovedujejo, da so katoliki napravili vojno, da se maščujejo za kulturni boj. Irci da hočejo s pomočjo Nemcev ustanoviti lastno kraljestvo. Tako piše »K. T.« dne 9. majnika tega leta.

Kupi se posestvo v vrednosti 15.000 K. Pogoji: prijazna lega, blizu večjega kraja, železnice in cerkve, nekaj gozda, polja in travnikov, vsaj za 2 do 3 glave živine. Ponudbe s ceno in opisom sprejema pisarna »Slovenske Straže« v Ljubljani.

Smrtna kosa med vojaštvom. Dne 8. t. m. je umrl v rezervni bolnišnici v Celovcu črnovojnik Franc K o ž e l j iz Radovljice na Kranjskem. Star šele 25 let, je podlegel sušici. Dne 11. t. m. je bil pokopan v Trnjevici pri Celovcu Ivan R a v n i k od p. l. b. 7 iz Bohinjske Bistrice. Umrl je na trebušnem legarju, star šele 21 let. Na pogreb so došli njegovi domači in sorodniki, med njimi tudi Franc in Miklavž Ravnik, zaslužna člana celovškega delavskega društva, ki sta se že oba nahajala na severnem bojišču. Lepo število grobov slovenskih fantov se že vrsti na vojaškem oddelku pokopališča v Trnjevici. Eden ima ginljiv napis: Slovenec, ki prideš sem, spomni se v molitvi svojega brata, ki počiva tu na tuji zemlji! — Svetila jim večna luč! — Dne 11. t. m. je umrl v bolnišnici Rdečega križa črnovojniški infanterist 27. dpp. Franc Hribernik iz Polhovega Gradca na Kranjskem.

Vseh nas dolžnost! Samo še dobra dva tedna je do žrebanja velike loterije »Slovenske Straže« v korist ubogim slovenskim otrokom, invalidom in vdovam padlih junakov. In Slovenci ne bi imeli toliko zavesti, da ne bi takoj pokupili vseh srečk, katerih namen je tako blag? Vsi, ki smo še doma, tekmuje, da se vse srečke že tekom tedna prodajo. To bo najlepši naš pozdrav junakom na bojnem polju! Naši junaki so za nas vsak dan v smrtni nevarnosti, mi pa bi ne imeli toliko srca, da bi se jih sedaj, ko se nam nudi prilika, da jim dejanjsko izkažemo svojo ljubezen, ne spomnili? V prvi vrsti so poklicana slovenska županstva, da takoj store svojo dolžnost. Na delo naši vrli občinski tajniki! Prečastiti župni uradi naj namen »Slovenske Straže« priporočajo, slovensko učiteljstvo, dijaštvo naj poseže takoj v najživahnejšo agitacijo. Naši denarni zavodi, naša gospodarska društva, ali tudi Vas ne kliče dolžnost do ljudstva, iz katerega ste izšli? Ali bo sploh kak naš slovenski denarni zavod, naše gospodarsko društvo, ki bo sedaj zaspal svojo dolžnost? Naša društvena organizacija, posebno naše mladenke v izobraževalnih društvih, Marijinih družbah, vse se zganite, da bodo oči naših junakov ob uspehih »Slovenske Straže« veselo sijale. Podružnice »Slovenske Straže«, tekmuje med seboj, katera bo več naredila za uspeh »Stražine« loterije. Vsem, katerim je mar ljudstvo in katerim ljubezen do ljudstva ni prazna beseda: Osnujte takoj v vsaki župniji agitačni odsek naših mladenk in drugih, ki naj tekom tedna preskrbi, da bo povsod naročenih kar največ srečk. Vrednost dobitkov je vendar tudi nekaj: vseh skupaj 20.000 K, glavni dobiček v vrednosti 500 K, in kar je največ vredno, izbera dobitkov je tolika, kakor pri nobeni drugi loteriji. Srečka pa velja samo 1 K. Stopite okoli svojih prijateljev in znancev, nagovorite jih, naj vam dajo kronico za loterijo, zapišite si njihova imena, potem pa po poštni nakaznici takoj vsaj za 10 srečk skupno pošljite denar na pisarno »Slovenske Straže« v Ljubljani, nakar dobite po pošti srečke, katere razdelite med one, ki so jih naročili. Tam

pa, kjer prodajajo prodajalne in trafike srečke, jih ondi kupite! Žrebanje je že dne 31. maja. Ne čakajte do zadnjega tedna, ker sicer pisarna ne bo zmogla dela. Sedaj v vojnem času se tudi pošiljanje denarja ne vrši tako hitro kot sicer, in zadnje dni bi se lahko zgodilo, da denarja pisarna pravočasno ne dobi. **Vseh nas dolžnost je — takoj storiti svojo narodno dolžnost!**

Z Ojstrice. Redke, znamenite dogodke je treba obelodaniti v naš domač, vrli koroški časopis — »Mir« —, da se rešijo zobu pozabljenosti.

V sredo dne 5. majnika ob četrtna sedem zvečer pride na Ojstriške planine visoki gost, presvetli in ljubljani naš gospod knezoškof dr. Adam. Pri tej hudi turi ga spremljajo gospodje: Črneški župnik, dravograški upravitelj in knezoškof, tajnik s služabnikom, katerim se drugo jutro še pridružijo gg. župniki: iz Libelič, Labuda in zelnega Štajerja — Pernic.

Pri bogato ovenčanih mlajih s pomenljivim napisom: Benedictus, qui venis in nomine Domini, ga sprejmo množica ljudstva z domačim g. župnikom in šolska mladina z g. šolskim vodjem.

Devetletna deklica pozdravi presvetlega g. knezoškofa v vezani besedi takole:

»Minulo je dvajset in jedno let,
Da milost škofovska ni bila pri nas;
Danes pa polni veselja in sreče spet, —
— Oh, kako je za Ojstrico blaženi čas: —
Pozdravljamo v fari svoji
Starčki, matere, otroci in vsi —
A naši očetje v — hudem tam boji
Vas, — ki delite nam Sv. Duha milosti!

Ko na ta lepi pozdrav g. knezoškof poboža prav ljubko na Jezusov način deklico in ji reče: Hvala ti lepa deklica — se je pa marsikomu zaiskrila solza v očeh.

Da se je drugi dan vršila lepa slovesnost sv. birme ob zaželenem vremenu in ogromni množici ljudstva, ni treba poročati.

Eno pa je, kar se mora poudariti, namreč to, da moramo biti Bogu hvaležni i duhovniki i dobro, slovensko koroško ljudstvo za tako dobrega pastirja!

Zato pa ti slovenski koroški narod, zlasti vi nedolžni letošnji birmančki goreče prosite Jezusa in Sv. Duha, da nam ohrani dolgo vrsto let milega gospoda knezoškofa, da ga krepi in mu daje moč, da bo mogel uspešno v teh hudih časih braniti in voditi svoje ovčice h Pastirju vseh pastirjev.

Nič ne škodi, če se g. knezoškofova želja objavi tudi tukaj. Presvetli gospod močno želijo, da naj otročiči pristopajo h angelški mizi tako, da pridejo vsak mesec vsi, ali, če jih je veliko, vsaj na dva meseca na vrsto, da tako, prostovoljno pristopajoči h mizi Gospodovi, dobijo nek habitus — vteleseno potrebo za večkratno združitev z božjim Detetom!

In takih mladeničev in deklet živo, živo potrebujemo!

Le pogledite v današnje svetovno vojsko. Kateri so tukaj junaki — ne samo vojaki!? Tisti, ki so radi hodili za Jezusom in z Jezusom v srcu, ali pa tisti, katerim je bilo sv. obhajilo deveta briga!?!

In dekleta, katera so postala vzorne matere in zveste, nezlomne družice svojim možem? — brez dvoma tista dekleta, ki so bile v svobodnem stanu goreče častivke božjega ženina Jezusa Kristusa!

Zatorej pa koroški Slovenci, zlasti mladina, ker bodočnost naša je odvisna od značajne slovenske koroške mladine, skrbimo za to, da bo ta prisrčna želja našega presvetlega, ljubega nadpastirja postala dejanje, delajmo svojemu g. knezoškofu veselje, sebi pa zagotavljajmo večno življenje!

Št. Jurij na Vinogradih. (Sv. birma.) Zadnje nedeljo dne 9. maja je bila pri nas po 20 letih zopet sv. birma. Pri križu pod cerkvijo poleg Žnidarjeve gostilne so domači gospod pozdravili presvetlega knezoškofa in v imenu svojem in faranov, šolarica Hilda Verčnik pa v imenu birmancev prav krepko in čvrsto. Nastop milostljivega kneza je vse očaral. Birmanih je bilo skupaj 221 otrok, 87 dečkov in 134 deklic. Št. Jurčani so za to slovesnost prenovili svojo farno cerkev, kar se je zares prav dobro posrečilo slikarju Jakobu Vidru v Velikovcu. Zasluzi vse priznanje, da je za primeroma nizko vsoto napravil svoje delo čedno in dobro. Poleg g. provizorju gre največ zahvale obema novima cerkvenima ključarjema Mihaelu Dreier in Juriju Pušl, ki nista štedila truda in časa. Pa tudi sploh so farani darovali v ta namen prostovoljno precejšnje prispevke, zato pa imajo sedaj cerkev dostojno in čedno.

Velika vsota denarja

se zamore naključiti vsakomur, ki postane naš naročnik. Brezplačna pojasnila pošilja: **Srečkovno zastopstvo 17, Ljubljana.**

Hranilnica in posojilnica v Podravljah

r. z. z. n. z.

priredi svoj

redni občni zbor

na binkoštni ponedeljek dne 24. maja 1915, ob 3 popoldne, pri Vošperniku v Podravljah

s sledečim sporedom:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Poročilo načelstva.
3. Potrjenje računskega zaključka.
4. Razdelitev čistega dobička.
5. Volitev načelstva in računskih pregledovalcev.
6. Slučajnosti.

Odbor.

Za obolele živce se kot domače zdravilo z uspehom rabi **Ganglional-čaj.**

Ta čaj miri živce, odpravlja bolečine, pospešuje telesno moč in poživlja ter pospešuje prebavo. Edino in le pristen se dobiva ta čaj pri c. in kr. dvornem in nadvojv. komornem dobavitelju

Julij Billner, lekarnarju v Reichenau, Nižje Avstrijsko.

Ta čaj „Ganglional“ se po vpslatvi 3 kron razpošlje franco na vse kraje; po povzetju se zviša cena za 35 vin.

Paramenti!

Mašna oblačila v preprosti in tudi v bogati opremi, dobro blago in poceni.

Plašči za cerkvenika in ministrante, ovratni plaščki in štole zelo ceno.

Šmizete v različnih oblikah od 1 K naprej. — Komplet z ovratnim trakom od K 2.— do K 2-80, kakršen je izdelek.

Bireti v vsakršni obsežnosti po K 3-80, K 4.—, K 4-80.

Rožaste svetilke za večno luč za patentovani stenj.

Prosimo, da poizkusite, in prepričani smo, da boste stalen odjemalec

oddelka za paramente, knjigarne in trgovine **Jožefovega društva v Celovcu.**

Slovenski molitveniki, cerkvene muzikalle, tudi Hladnikove.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.